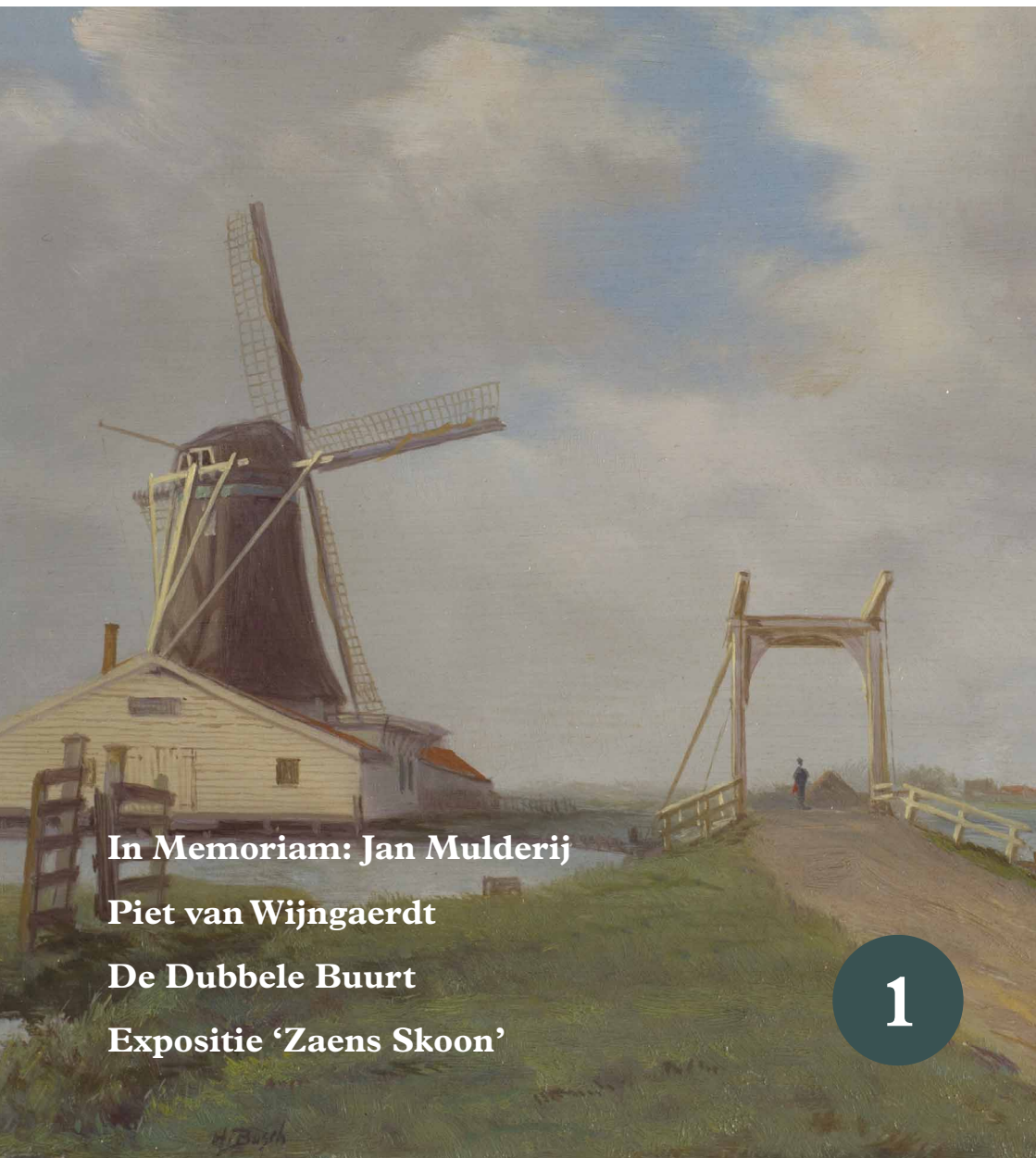

Willem Jansen

BULLETIN

In Memoriam: Jan Mulderij

Piet van Wijngaerdt

De Dubbele Buurt

Expositie 'Zaens Skoon'

1

In Memoriam: Jan Mulderij

Op 5 december jl kregen we het droeve bericht dat onze voorzitter Jan Mulderij was overleden. Er was al enige tijd zorg over zijn gezondheid, maar desondanks kwam dit bericht toch nog onverwacht. Begin jaren 1980 raakte Jan met de werkzaamheden rond het plaatsen van het Willem Jansen beeld bij de stichting betrokken. Meer dan 35 jaar zou hij zich inzetten voor de activiteiten van de stichting, waarvan meer dan 10 jaar als voorzitter. Met zijn inzet werden vele tentoonstellingen georganiseerd en gaf de stichting drie boeken uit over de Jansens. Gelukkig kon Jan begin september nog aanwezig zijn bij de onthulling van het beeld van Chris Jansen.

In 2016 mocht Jan in het Regthuys in Westzaan de Geertje Visser-Schoenprijs in ontvangst nemen, als een onderstreping van zijn langdurige inzet als hoeder van het erfgoed van de beide Zaanse kunstschilders. Typerend voor Jan was dat hij als reactie deze eervolle onderscheiding, als dank voor de plezierige en vruchtbare samenwerking, opdroeg aan het gehele bestuur van de stichting en galerie Staphorsius in Westzaan. Jan werd 70 jaar. Elders in het Bulletin is het in memoriam opgenomen wat bestuurslid Arjen van Ginckel uitsprak tijdens de uitvaartplechtigheid. Verder is er een persoonlijke herinnering opgenomen, geschreven door oud-bestuurslid Jan de Bruin.

Jan Mulderij met de kenmerkende hoed, tijdens een van de tentoonstellingen van de stichting.

Koog aan de Zaan, 28 augustus 1948 - Zaadijk, 5 december 2018

Bestuurslid Arjen van Ginkel sprak op de uitvaartplechtigheid van Jan Mulderij op woensdag 12 december jl het volgende in memoriam uit:

"De telefoon ging en een stem uit het verleden klonk. Hij hoefde zijn naam niet te noemen, dit was Jan, Jan Mulderij. Of ik het bestuur van de Willem Jansen Stichting wilde komen versterken? Een club van een schilder uit Westzaan die ik vaag kende, maar met Jan als voorzitter en die kende ik wel degelijk. Van deze kerk, waar hij de klok luidde, bij de deur stond, samen met Corrie de kosterij bewoonde en Bas en Door grootbracht. Dat was de Jan uit mijn jeugd, die samen met Corrie als toezicht-houders mee ging met het jaarlijkse kamp van de 'Jeugdkerk' zoals de jongerengroep zich noemde. God, wat hadden wij een mazzel met hun als begeleiders. Die Jan bekommerde zich later om de erfenis van Willem en Chris Jansen. Net als hij Westzaners die verliefd waren geraakt op het dorp. Begin jaren tachtig werd hem advies gevraagd voor de plaatsing van een sokkel en een beeld. Voor hij het wist was hij het hoofd van de eenkoppige bouwtechnische commissie. Door omstandigheden lag de voorzittershamer tien jaar geleden plots voor zijn neus. Hij wilde die taak wel op zich nemen, maar nooit de hamer gebruiken. Het moest er vooral gemoedelijk aan toe gaan. Harmonie en samenwerking dat waren de kernwaarden die Jan soepel en

met vanzelfsprekendheid in praktijk bracht. Hij was zorgzaam, haalde je op voor vergaderingen en bracht je weer thuis en had altijd aandacht voor jou en je omgeving. Een stijlvolle levensgenieter. Een charmeur met oog voor schoonheid op het doek en in de wereld. Stond je in het plantsoentje te snoeien dan kende hij de helft van de passanten. Oud dorpsgenoten, oude liefdes en oud-leerlingen: dag Jan! Hij was een onderwijzman en niet te vergeten een vakman, iemand die heel veel voor onze Stichting heeft betekend. Voor dit werk kreeg hij in 2016 de Geertje Visser-Schoenprijs, een eervol speldje van en voor Westzaners. In september van dit jaar werd het borstbeeld van Chris onthuld. Vader en zoon stonden nu samen in het plantsoen op de hoek van de Watermolenstraat. Het was de bekroning van het Chris Jansenjaar waar hij zo voor had geijverd. Het was veel drukker dan verwacht en tussen al die mensen kwam opeens Jan aan schuifelen, samen met Agaath. Het gaf de feestelijke gebeurtenis een gouden randje, maar zonder glans. Want hoe verheugd we ook waren, we zagen een andere Jan. Zijn stem klonk nog vertrouwd, maar hij was al op de terugtocht naar wat hij nu is: een diep gekoesterde herinnering."

Een persoonlijke herinnering

Jan de Bruin, oud-bestuurslid van de stichting, schreef de volgende herinnering aan zijn goede vriend Jan Mulderij.

“Bonjour Jean, ça va?”

“Tres bien merci, et avec toi mon ami?”

Bij iedere ontmoeting begroetten we elkaar in het Frans, want dat stond zo deftig. En bij gelegenheid namen we onze onafschiedelijke hoeden voor elkaar af. Zo ook de laatste keer dat we elkaar spraken op een koude dag eind november.

Ik haalde hem op van zijn kamer, ingericht met voor hem vertrouwde voorwerpen en schilderijen uit zijn historische huisje aan het Hennepad. Natuurlijk veel werken van zijn Willem en Chris Jansen; maar ook het grote schilderij van een prachtige jonge vrouw dat hij zich een paar jaar geleden, als liefde op het eerste gezicht, aanschafte. Want ook het oog voor schoonheid was wat ons bond: schoonheid op het platte vlak en de schoonheden in de levende en levendige “natuur” om ons heen. Maar naast een levensgenieter: een goed glas, een mooi diner en bij voorkeur in gezelschap van zijn “Muzen”, was Jan een warme familieman. Hij koesterde zonder uitzondering allen die hem lief zijn en waren, maar vanuit een ongebondenheid die hem de gewenste vrijheid gaf te leven zoals hij wilde leven.

We rookten een sigaartje voor de deur van zijn laatste onderkomen en haalden herinneringen uit het verleden op. Herinneringen die restten omdat het heden snel wegzakte in zijn vergetelheid. Herinneringen als collega's, de gezamenlijke bouw van onze dakkapel, onze reizen naar Suriname, de wederwaardigheden van de Willem Jansen Stichting en natuurlijk over onze Corrie's in een adem genoemd met allen die we liefhebben en hadden.

“We hebben tegen elkaar aangelegen, Jan” herhaalde hij telkens, duidend op de vlek op zijn linker en mijn rechter slaap. Het tekende onze verbondenheid en het waren de laatste woorden die we wisselden voor ik, onwetend over het definitieve ervan, afscheid van hem nam.

Mijn vriend Jan Mulderij: een mooi mens, een cultuurliefhebber en een levensgenieter heeft ons achter gelaten. Maar de herinneringen aan hem zullen nog lang na echoën in onze gedachten.

Adieu Jean et a bientôt!

Jan de Bruin

Jan de Bruin met kleindochter Jule Mae in gesprek met Jan Mulderij en Agaath tijdens de Chris Jansen expositie in april 2018

Piet van Wijngaardt in het Stedelijk Museum Alkmaar

Kijktip

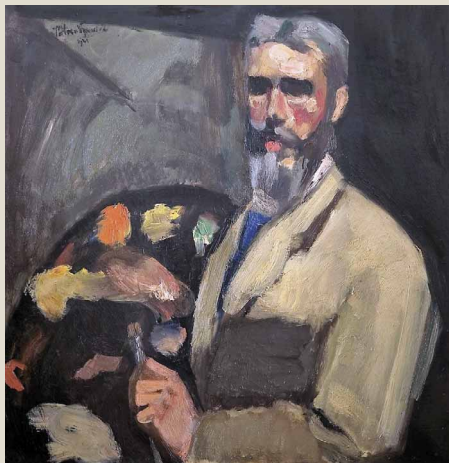
Nog tot medio mei kan in het Stedelijk Museum Alkmaar een bijzondere tentoonstelling worden bezocht van de grondlegger van de Bergense School: Piet van Wijngaardt (1873-1964).

Van Wijngaardt en de Bergense School

Van Wijngaardt wordt samen met de Fransman Henri Le Fauconnier gezien als de grondlegger van de kunststroming de Bergense School. Willem Jansen wordt nog wel eens genoemd als lid van deze groep kunstenaars. Kijkend naar zijn losse toets, zijn kleurgebruik en palet wat hij hanteerde in een deel van zijn oeuvre is dit wel begrijpelijk. Maar het is niet juist. Jansen zal het werk van deze groep expressionisten waarvan de basis in de eerste periode van de 20ste eeuw in Amsterdam, als centrum van de Nederlandse moderne kunst in die tijd, lag zeker hebben gezien en zich hierdoor hebben laten inspireren. Iets later verplaatste de kern van

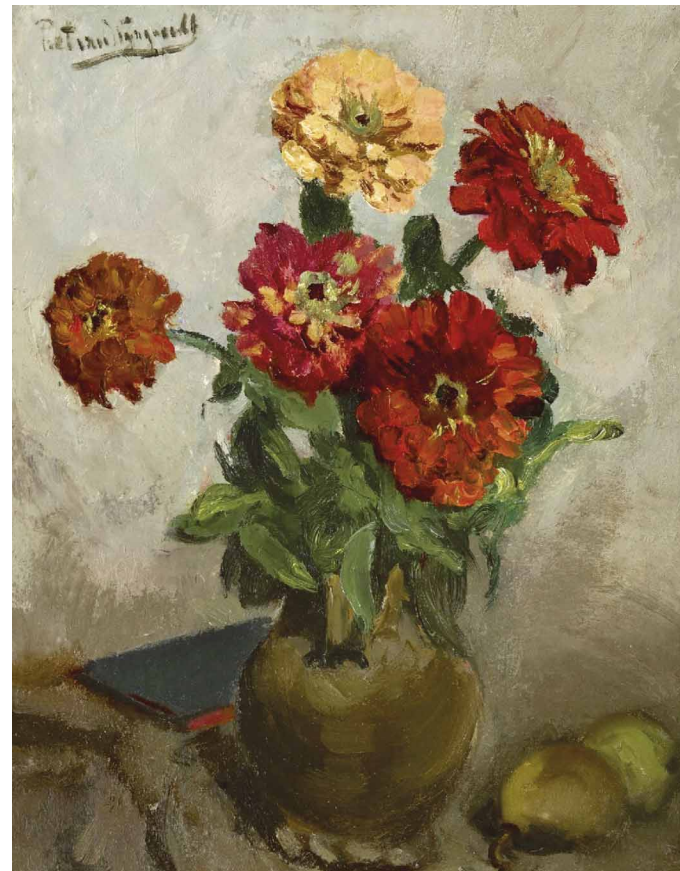
Piet van Wijngaardt, Wintergezicht

Piet van Wijngaardt, Zelfportret met palet, 1921

deze groep zich naar Bergen NH en zo ontstond de groep de Bergense School.

Van Wijngaardt werd in Amsterdam geboren en genoot in de laatste jaren van de 19e eeuw een degelijke klassieke opleiding aan de Amsterdamse Rijksacademie voor Beeldende Kunsten. In de beginjaren van zijn vrije kunstenaarschap schilderde hij vooral portretten, puur om in zijn levensonderhoud te voorzien. Hij zei eens: "Omdat ik centen moest verdienen, ging ik portretschilderen. Dat is voor een jong schilder iets vreselijks. Het is nooit goed. De neus is te dik of de kin is te lang. Op een gegeven moment had ik er genoeg van en legde me toen geheel toe op landschappen." Dit werd uiteindelijk ook een van zijn meest geliefde onderwerpen. Hij genoot ervan om te zwerven in de nabij gelegen landelijke gebieden waar hij rust en inspira-

Piet van Wijngaardt, Zinnia's

tie vond en maakte hij lange wandelingen aan de rand van Amsterdam. Tijdens een van deze omzwervingen ontmoette hij de toen nog jonge kunstschilders Dirk Filarski en Arnout Colnot die hij als een leermeester aanwijzingen gaf. Later zijn deze beide schilders toonaangevend binnen de Bergense School geworden. Het maken van een verre reis boeide hem ook niet; tientallen jaren werkte hij dagelijks in zijn atelier aan de Overtoom 34 in Amsterdam. In 1910 had hij zijn eerste aansprekende tentoonstelling in de zalen van het Stedelijk Museum in Am-

sterdam en hiermee vestigde hij ook zijn naam als kunstschilder. In deze periode ontwikkelde zich met een groep kunstenaars het expressionisme in Nederland wat uitmondde in de Bergense School. Een grote atelierzolder aan de 2e Jan Steenstraat in Amsterdam waar schilder Leo Gestel werkte, later de meest vooraanstaande vertegenwoordiger van de Bergense School, werd een belangrijke ontmoetingsplaats voor kunstenaars, schrijvers en musici. Van Wijngaardt en Le Fauconnier deelden hun inzichten over de ontwikkelingen in de (toen moderne) ex-

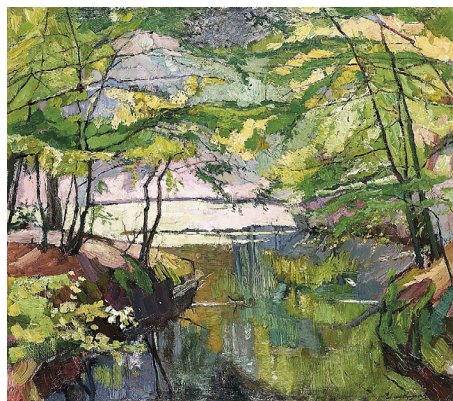
Piet van Wijngaardt, Molen bij Abcoude

pressionistische schilderkunst en gaven hiermee richting aan de schilderkunst van de Bergense School. Onder hen was ook collector Piet Boendermaker, die als mecenas met een ongeremde verzamelwoede een cruciale rol heeft gespeeld bij de verdere ontwikkeling van de Bergense School. Zo had hij alleen al van Van Wijngaardt bijna 100 werken in zijn collectie, die uiteindelijk duizenden werken omvatte. Een collectie overigens

die vanwege financiële malheur van de verzamelaar een bijzonder droevig einde kende. Op latere leeftijd begon Van Wijngaardt wat routinematig te werken en maakte hij voornamelijk bloemstillevens. Volgens een vast patroon werkte hij dagelijks in zijn atelier aan de Overtoom wat meer begon te lijken op een bloemenwinkel. De schilder maakte werk waar duidelijk vraag naar was en kon er goed van leven.

Van Wijngaardt en Jansen

Het leven en werk van Van Wijngaardt vertoont nogal wat overeenkomsten met die van Willem Jansen. Beiden geboren in Amsterdam (Van Wijngaardt dan een generatie eerder), genoten een deel van hun opleiding aan de Academie, maakten het liefst vrij werk en werkten alleen in opdracht als het echt niet anders kon, lieten zich in hun werk het liefst inspireren door de natuur en de landschappen met ook een voorliefde voor bloemstil-

Piet van Wijngaardt, Vijver in Baarnsche bos, ca 1913

Piet van Wijngaardt, Bloemstillevens

levens, wars van verre reizen en zochten hun onderwerpen veelal in hun directe woonomgeving. En een schilderij die, zeker voor een deel van het oeuvre van Jansen, opvallende gelijkenissen vertoont. Van contacten tussen beide schilders is niets bekend; hun gangen zullen zich wel eens hebben gekruist bij een van de Amsterdamse kunstenaarsverenigingen waar ze lid van waren en hebben ze deelgenomen aan groepstentoonstellingen die door de verenigingen werden georganiseerd.

Tot slot een laatste parallel tussen beide schilders. Zo maakte Jansen tientallen werken met zijn 'rode lampjes' en maakte Van Wijngaardt keer op keer, omdat er vraag naar was, zijn bloemstillevens. Enfin, routinematig of niet; zowel de bloemstillevens als de 'rode lampjes' zijn ook vandaag nog steeds gewilde schilderijen.

Piet van Wijngaardt, Bloemstillevens

Willem Jansen, De Grootvorst, 1925

De Dubbele Buurt

De heer Udo Kluijver uit Haarlem stuitte in de boedel van een overleden familielid op deze twee werken. Een tekening van een woonhuis en een ets van een molen. Welk woonhuis en welke molen was het? Hoe was dit werk in de familie beland? Ook de maker was onbekend, maar een zoektocht resulteerde uiteindelijk in contact met de stichting. Met de vervolgens verkregen informatie puzzelt hij verder:

“Midden jaren 1930 woonde de familie Jansen in het woonhuis nr. 6 aan de Dubbele Buurt te Koog aan de Zaan. De tekening van het woonhuis is van 1938. Dat moet Dubbele

Buurt nr. 8 zijn geweest. De naastliggende panden op nr. 10 en 12 zijn in 1938/39 gedemonteerd en verplaatst naar het Open Luchtmuseum in Arnhem. Dat de tekening van het huis op nr. 8 moet zijn, maak ik op uit het feit dat een stukje van nr. 10 ook op de tekening staat. De demontage en sloop van dit wijkje was nodig voor de uitbreiding van de stijfsselfabriek De Bijenkorf. Ik weet dat nr. 10 weer relatie heeft met mijn grootmoeder Dekker. Ik leid dat af aan een foto in ons familiealbum. Daarop staat een gedeeltelijk gedemonteerd woonhuis op nr. 12, een half dichtgetimmerde klokgevel pand op nr. 10 en een stukje van nr. 8.

Willem Jansen, De Dubbele Buurt, 1938

De Dubbele Buurt

Krantenartikel voorjaarstentoonstelling Kunstenaarsgilde St. Lucas, met rechtsonder het bestuur van het Kunstenaarsgilde. Nico Kluijver zit op de tweede rij, vijfde van links. Cees Bolding zit tweede van links.

Grootmoeder Dekker was getrouwd met Nico Kluijver, ooit een bekende naam onder de Zaanse molenbezitters. Grootvader was ook een begenadigd tekenaar, vooral van dieren. De Amsterdamse dierentuin Artis was voor hem een geliefd werkterrein. Ook was hij bestuurslid van het kunstenaarsgilde St. Lucas. Willem Jansen heeft in opdracht van dat kunstenaarsgilde de ets van molen De Grootvorst als premieplaat in 1925 gemaakt, en dit zal zeker verklaren op welke wijze de ets in de familie is gekomen.

Voor mij geeft het verhaal achter beide stukken hieraan een extra dimensie, zodat het niet meer zomaar anonieme plaatjes zijn.”

Heeft u een werk van de Jansens in bezit waarover u meer informatie zoekt? Neem dan contact op met de stichting: info@willemjansenstichting.nl.

Feest aan de wand

Sinds enige tijd hebben wij het zicht op 'Oliefabriek De Olijftak' aan de Westzijde in Zaandam. In 1938 leverde Willem dit schilderij af voor het 25-jarige jubileum van de toenmalige eigenaar en directeur van de fabriek.

Vanaf de bank zien we de rimpelingen in het water. Zien we de wolken voorbijrijven net zoals dat buiten doen, als we uit het raam kijken. Je ziet geen mens, maar je voelt de bedrijvigheid. En vooral wanneer de zon op weg is naar het westen en het licht de kamer binnenvalt springen de kleuren in het oog. Het Zaanse groen van de houtbouw, het blauw van de lucht en het roodbruin van het fabrieksgebouw.

De fabriek van toen staat er nog, alleen ruikt het tegenwoordig niet meer naar plantaardige vetten. Het pand is verbouwd tot appartementencomplex. Het schilderij

herinnert aan een wereld vol bedrijvigheid aan de rivier. Vervlogen tijden, want nu woont men bij voorkeur aan de waterkant.

Een echte Jansen aan de wand is minder moeilijk dan u denkt. De Stichting biedt graag de helpende hand. Voor een vriendelijk bedrag kun u een schilderij uit collectie huren. Het aardige van zo'n vertrouwd doek aan de muur is dat je er soms dagen niet naar kijkt en dan opeens dringt het beeld zich weer op. Niet zelden zie je weer iets nieuws en als u echt bent uitgekeken dan gaat het schilderij terug naar het depot en komt er misschien een opvolger.

Voor informatie:
Gré Groenveld- Keijning
J.J. Allanstraat 166, 1551 RP, Westzaan
Email: j.groenveld1@upcmail.nl
Tel.: 075 - 63 51 698

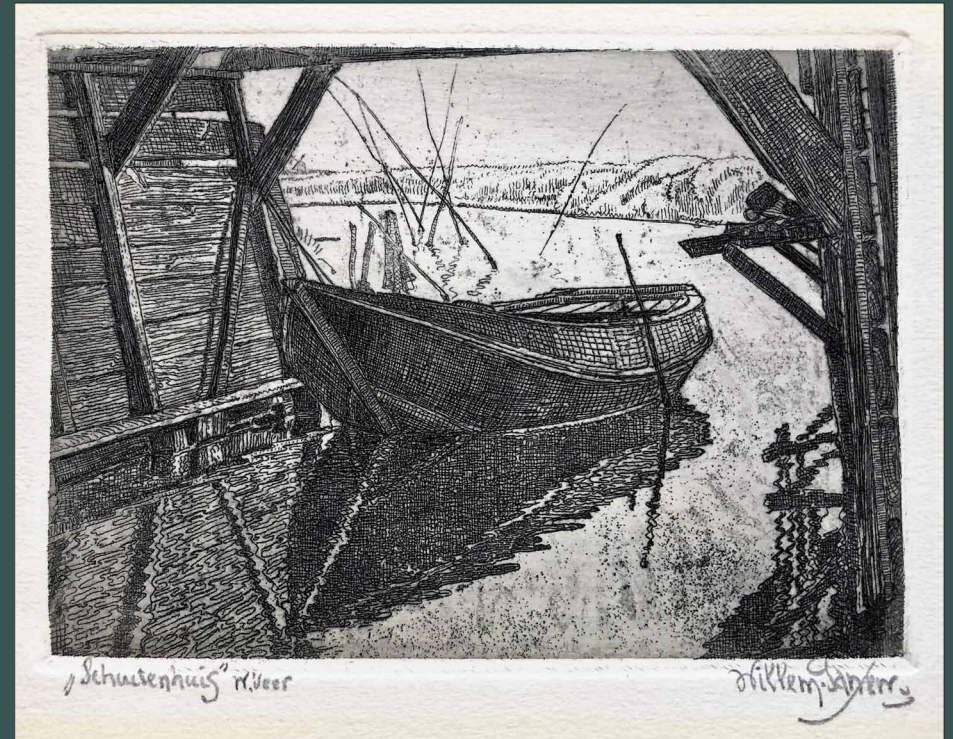

Willem Jansen, De Dommel, 50 x 70 cm

Aankoop aquarel De Dommel

Er zijn verschillende werken bekend van Willem die hij maakte in de directe omgeving van Eindhoven. De Dommel was hierbij een van zijn geliefde onderwerpen, en deze aquarel is daar een goed voorbeeld van. Het beekje De Dommel ontspringt op het Kempen Plateau en vindt zijn weg door de Kempen richting Nederlandse grens. Het passeert Eindhoven waar het een klein riviertje is geworden, en kronkelt vervolgens richting Den

Bosch. Bekend is dat Willem in het Brabantse op bezoek ging bij Hub van Baar (1894- 1982), een kunstenaar die in 1924 zijn opleiding afrondde aan de Rijks Academie in Amsterdam. Het was ook in deze periode dat ze elkaar hebben leren kennen. Van Baar werd uiteindelijk tekenleraar in Eindhoven. Verschillende Amsterdamse studiegenoten, waaronder dus ook Willem Jansen, kwamen er op bezoek om gezamenlijk te werken.

Botenhuis in Nauernasche vaart. 10x14 cm., oplage 25, ook in bruin afgedrukt

Ets Schuithuis, Wormerveer

Het grafische werk in de collectie is uitgebreid met de ets "Schuithuis". De ets is door Willem zelf afgedrukt en gesigneerd en verkeert in perfecte staat. Deze ets kreeg ook wel de titel: Schuithuis "de noorsche balk" (zie Willem Jansen in Zwart Wit). Dit botenhuis lag in de Nauernasche Vaart ter hoogte van de sluis de Noordse Balk. De Noordse Balk is een voormalige schutsluis,

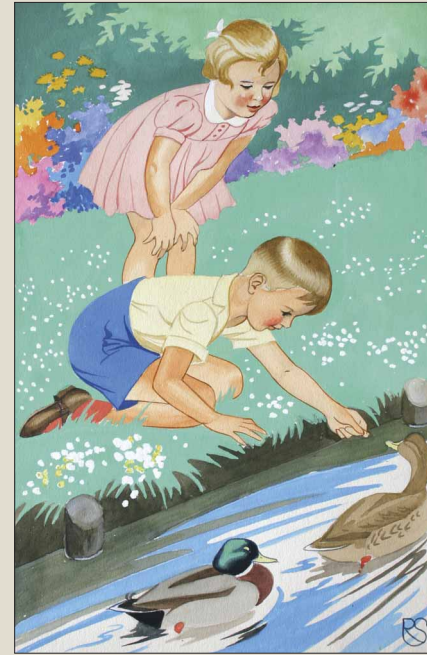
waar tegenwoordig de Provincialeweg en de Nauernasche Vaart elkaar kruisen. De sluis werd noodzakelijk door de aanleg van de Nauernasche Vaart in de 17e eeuw, en bleef lang belangrijk voor het transport over water en verbond de Vaart en de Zaan. In de jaren 1970 werd de sluis gesloopt. Het op de plaats gebouwde verpleeghuis houdt de naam levend.

Willem Jansen, Giethoorn, 40 x 60 cm

Dorpsgezicht Giethoorn

De stichting is verheugd met de aankoop van een schilderij van Willem Jansen met een dorpsgezicht in Giethoorn. Werk uit Giethoorn was nog niet in de collectie terug te vinden. Nader onderzoek zal plaatsvinden om meer te weten te komen over de achtergrond van het bezoek van Jansen aan deze plaats. De wijze van signeren door Jansen kan een indicatie geven dat het werk in de jaren 1930 is gemaakt.

Rein Stuurman - Vogels in het archief

Locatie: Publiekshal in het Stadhuis, Stadhuisplein 100 te Zaandam

Te zien tot en met 3 mei

Rein Stuurman (1900–1984), geboren in Zaandam, was illustrator en gold lange tijd als de beste tekenaar en schilder van vogels in Nederland.

In december 2017 heeft Martien Roos, die Rein nog goed gekend heeft, een deel van de collectie van Rein Stuurman aan het Gemeentearchief geschonken. In de tentoonstelling ziet u een selectie van de werken uit deze schenking: nauwkeurige, vrolijke, toegankelijke werken met een vleugje nostalgie.

Samen met de Zaankanters Nol Binsbergen en Dirk Mooij maakte hij 'Zien is kennen!', de eerste echte Nederlandse vogelgids. Rein Stuurman maakte hiervoor de aquarellen. Voor hem betekende het boek een doorbraak. Met zijn talent heeft hij nog vele boeken, kalenders en verzamelalbums geïllustreerd.

Daarnaast illustreerde hij kinderboeken en kleurboeken, soms leerzaam maar vaak juist speels, met kabouters en dieren die een menselijke rol spelen.

Nog te zien t/m 20 april

Willem Jansen, 1953
Zicht op de Haven Zaandam
Olieverf op doek, h. 113.5 cm x b. 172.5 cm
Bruikleen Zaans Museum, Zaandam
(langdurig bruikleen Stadlander & Middelhoven B.V.)
Inventarisnummer ZM-10766

'Zaens Skoon'

Een idee wat in het najaar 2018 toevallig ontstond. Een aantal werken van fijnschilder Herman Buschenhenke die op de markt kwam. En een vriend van de stichting die enthousiast was over 2 boeken die hij recentelijk had kunnen aanschaffen. Het waren de twee delen 'Zaens Skoon' uit de jaren 1930 met bij elkaar bijna 200 zeer nauwkeurige pentekeningen van Remmet Ouwejan. Beiden hebben in die periode nauw samengewerkt, en ieder in hun eigen techniek de Zaanstreek van zo'n eeuw geleden vastgelegd. Met straatbeelden die ze in rap tempo voor hun ogen zagen verdwijnen. Het dorpse karakter, met weilanden, water, molens en de herkenbare Zaanse houtbouw langs de paden en stegen, moest plaats maken voor moderne staduitbrei-

dingen en de vestiging van grote industrie langs onder meer De Zaan.

Op een oproep in het Noord Hollands Dagblad werd door verzamelaars enthousiast gereageerd en tientallen werken van Buschenhenke werden in bruikleen gegeven. Ook het Molen Museum en het Zaan Museum waren bereid om werk in bruikleen af te staan om daarmee in de expositie een zo volledig mogelijk topografisch beeld van de Zaanstreek-van-toen te kunnen laten zien.

Een rijk geïllustreerde catalogus van maar liefst 80 bladzijden, waarin alle werken van Buschenhenke in expositie zijn afgebeeld, neemt de bezoeker mee voor een nostalgische wandeling door de Zaanstreek van een eeuw geleden.

Zaandam • Achterzijde Dam, omstreeks 1890. De 3 sluisen, op dit paneel, zijn gezien van links naar rechts: De Duikersluis, De Kleine Sluis en de Groot Sluis. Paneel ca. 19 x 35 cm.

De Willem Jansen Stichting organiseert in samenwerking met Galerie Staphorsius in Westzaan de expositie 'Zaens Skoon': een nostalgische wandeling langs paden en stegen met de molens, kleurrijke huizen en buurtjes die zo karakteristiek waren voor de dorpse omgeving uit vervlogen tijden. Weilanden, water, molens en de karakteristieke Zaanse houtbouw gaven in die tijd de idyllische streek haar gezicht. Inmiddels is er asfalt, steen en fabriek voor in de plaats gekomen. De aandacht gaat vooral uit naar het werk van fijnschilder HJA Buschenhenke (1868 – 1938) en tekenaar Remmet Ouwejan (1897 – 1972). In de jaren 1930 ontstond een samenwerking tussen beide kunstenaars. Het resultaat hiervan is een boeiend oeuvre van fijn geschilderde werken op paneel van Buschenhenke en een collectie van realistische

pentekeningen van Ouwejan. Zo'n 200 van zijn tekeningen werden in de jaren 1930 gebundeld in de twee lijvige delen 'Zaens Skoon'.

Bij elkaar geeft dit een prachtig beeld van hoe de streek zo'n eeuw geleden was. Soms is het ook nu nog herkenbaar, maar veelal is het onherkenbaar veranderd. Gesloopt om plaats te maken voor de noodzakelijke moderne vooruitgang. Een gedocumenteerde catalogus geeft een toelichting bij de werken van beide schilders.

Ook is werk te zien van hun streekgenoten, zoals Nic de Carpentier, Freek Engel, Jacob 'Bofkonty' Honig, Willem en Chris Jansen, Gerrit de Jong, Jan Kruijver, Frans Mars, Pieter Molenaar, Klaas Bood, Frans Room, Klaas van Vliet en Gerrit Woudt.

Zaens Skoon: 26 januari t/m 20 april 2019
Geopend: di t/m za van 9 – 17 uur

Een Zaan molenbeeld van Jan Hillebrand Wijsmuller (1855 – 1925)

Een Zaan schilderij van JH Wijsmuller zien we niet vaak. Molenkenner Ron Couwenhoven zocht uit welke molens het zijn en waar ze stonden. Gelukkig heeft dit werk kortgeleden de weg naar de Zaanstreek teruggevonden.

De Amsterdammer Wijsmuller volgde een jaar schilderlessen aan de Amsterdamse Rijksacademie onder Nicolaas van der Waay (1855-1936) en zette daarna zijn opleiding voort aan de Academie in Den Haag. Daar werd in die tijd het artistieke klimaat beheerst door de Haagse School, met schilders als Willem Roelofs, de gebroeders Maris, Mesdag en Gabriël. Na nog enkele jaren aan de Academie voor Schone Kunsten in Brussel te hebben gestudeerd keert hij terug naar Nederland, waar onder meer de regio rond Amsterdam een geliefd werkgebied voor hem is. Dat zal hem ook in de Zaanstreek hebben gebracht. Zijn oeuvre wordt wel gerekend tot de zogenoemde nabloei van de Haagse School.

Zijn vlotte manier van schilderen en het gebruik van frisse kleuren brengt hem veel succes. Wijsmuller had ook wel de bijnaam "Jan de Goeierd", omdat hij zoveel onderscheidingen op diverse tentoonstellingen behaalde.

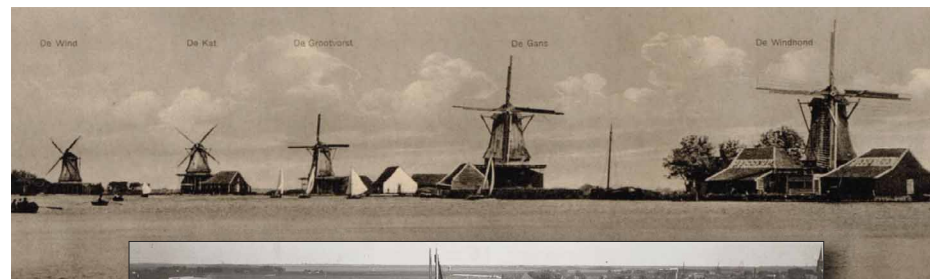
Het schilderij toont oliemolen De Windhond, bijgenaamd Dunbil, pelmolen De Grauwe Gans en pelmolen De Grootvorst aan de Kalverringdijk, waar nu de Zaanse

Schans is te vinden. Ook laat het schilderij zich bij benadering dateren: in het molenbeeld ontbreekt oliemolen De Vergulde Haan, die tussen De Grauwe Gans en De Grootvorst stond. Deze molen werd in februari 1904 afgebroken. De Grauwe Gans verbrandde in juni 1915. Het schilderij moet dus in deze tussenliggende periode februari 1904 – juni 1915 zijn gemaakt.

De Windhond, de molen in de voorgrond, is in 1911 gesloopt. Zijn schuren verdwenen tijdens de aanleg van de Julianabrug in de jaren 1930.

J.H. Wijsmuller, oliemolen De Windhond, pelmolen De Grauwe Gans en pelmolen De Grootvorst

Bouw Julianabrug in jaren 1930. Op de achtergrond de schuur van molen De Windhond, de molen zelf is dan al gesloopt. Linksboven zal de Zaanse Schans worden gerealiseerd. Rechtsboven de Kalverkerk.

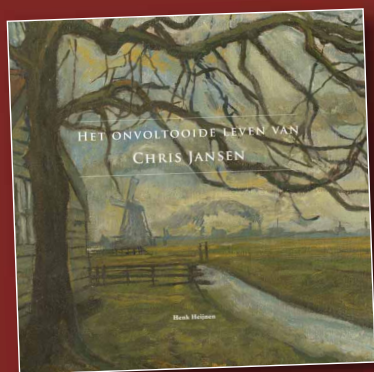
Benoeming voorzitter

In de laatste bestuursvergadering is Arjen van Ginkel bereid gevonden de voorzittershamer van de stichting op te pakken. Arjen heeft een brede belangstelling voor het Zaans cultureel erfgoed en geeft hierover ook regelmatig lezingen en rondleidingen. Arjen is docent geschiedenis en werkzaam op het St. Michael College in Zaandam.

Arjen van Ginkel bij het beeld van Willem Jansen tijdens de onthulling van het Chris Jansen beeld.

DE WILLEM JANSEN STICHTING

Het boek over “Het onvoltooide leven van Chris Jansen” kunt u verkrijgen door overmaking van € 23,95 (incl. verzendkosten), op bank-rekening nr. NL52RABO 03701 51 119, Willem Jansen Stichting, Westzaan.

Secretariaat en ledenadministratie:

Gré Groenveld- Keijning
J.J.Allanstraat 166, 1551 RP, Westzaan
Email: j.groenveld1@upcmail.nl
Tel.: 075 - 63 51 698

WWW.WILLEMJANSENSTICHTING.NL